

Καὶ ἄν δεχθῆς συμφώνως μὲ τοῦτον ἢ μ' ἐκεῖνον
πῶς πόλεμος διέπει τὸν κόσμον τὸν παλαιόν,
μὴ δὲν ἔμπορῆς καὶ γένης στρατάρχης τῶν Ἑλλήνων
στρωμένος ἐπὶ Λιακάδα μὲ ραργελεῖ γιανιάσκει ;

Καὶ ἄν ἐπὶ τῇ Χαλκιδίᾳ πετάξας ροερῶς
εἰς τὸν Θεὸν ἐκεῖνον πιστεύσης τοῦ Σινῶ,
θαρρεῖς πῶς δὲν θὰ φθάσῃ οὐδέποτε καιρὸς
ὅπου θὰ προσκυνήσῃς καὶ σὺ τὸν Μαμμωνᾶ ;

Θαρρεῖς τὸν ἑαυτὸν σου διπλῶς ἂν διαιρέσης,
εἰς τοῦν καὶ εἰς αἰσθήσεις, πῶς δὲν θὰ μείνης βλάξ ;
θαρρεῖς πῶς ἀσφαλίζεις τὰς μεταξὺ τῶν σχέσεις
καὶ αὐτὸ δὲν θάνατο δοῦλον τοῦ ἄλλου ἐναλλάξ ;

Καὶ ἄν τοῦ Ἐπικουροῦ τὴν Ἡδογὴν δεχθῆς
καὶ τύχη καμμιὰν ὦρα καὶ σὺ καὶ ὁρεχθῆς

καὶ φῆς μονάχος εἶνα μοναχέικο πεπνυ-
θαρρεῖς πῶς τὰντερά σου δὲν θὰ θερίσουν πόνοι ;

Κι' ἄν τὴν ἀχρεΐαν σάρκα ἐξ ἡδονῶν κορέσης
νομίζεις πῶς μὲ ἄλλος ποτέ σου δὲν θὰ κλαύσης ;
κι' ἄν τὸν βαρὺν χιτῶνα τῆς ἀρετῆς φορέσης
θαρρεῖς πῶς δὲν θὰ θέλῃς ἐκείνας ῥ' ἀπολαύσης ;

Βρὲ Φασουλῇ καυμένε, ὡς ἐδῶ πέρα μεῖνε,
πολλὴ φιλοσοφία καὶ σκέψις ἄς σοῦ λείπη...
δι' ὅ,τι πρᾶγμα χαίρεις αὐτὸ χαρὰ δὲν εἶναι,
δι' ὅ,τι πρᾶγμα πάσχεις αὐτὸ δὲν εἶνε λύπη.

Ὡς τῶρ ἀρχὴν δὲν ἤνρες, τὸ τέλος δὲν τὸ ξέρεις,
καὶ παῦσε πρὸς ἀβύσσους τὸ πνεῦμα σου καὶ φέρης,
πρὶν μὲ ζουρλομαρδύαν σὲ κλείσουν μεσ' ἐπὶ σπίτι
τοῦ φιλοσόφου Χίου Ζωρζῆ Ἀρομοκαίτη.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΟΥΡΗΣ

Η ΨΕΥΤΡΑ

Μιά καὶ μόνη γυναῖκα ἀγάπησα ἐπὶ
ζωῇ μου, μὰς ἔλεγεν ἡμέραν τινα
ὁ ζωγράφος Δ.... Πέντε χρόνια εὐ-
τυχισμένα καὶ ἀνέφελα ἐπέρασα μαζί της
ὅλο χαρὰ, ὅλο γαλήνη. Μπορῶ νὰ εἰπῶ
ὅτι σ' αὐτὴν χρεωστῶ τὸ ὅ,τι εἶμαι σήμε-
ρα, γιατί πλησίον της ἡ ἐργασία δὲν μὲ
ἐτρόμαζε καὶ ἡ ἐμπνευσίς μου ἤρχετο
ἀκόπως. Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ τὴν ἐγνώ-
ρισα ἐνόμισα ὅτι ἦτον ἰδική μου πάντοτε.
Ἡ εὐμορφία της, ὁ χαρακτήρ της ἀντα-
πεκρίνοντο εἰς τὰ ὄνειρά μου. Ποτὲ δὲν
μὲ ἐγκατέλειψε, ἀπέθανε εἰς τὸ σπίτι μου,
εἰς τὴν ἀγκαλιά μου, ἀγαπῶσα με... Ἐ!
λοιπόν, ὅταν τὴν συλλογίζωμαι, σκάζω
ἀπὸ τὸ θυμὸ μου. Καὶ ὅσον ζητῶ νὰ τὴν
ζωγραφίσω μὲ τὸ νοῦ μου, ὅποια ἦτον
πρὸ πέντε χρόνων, μὲ ὅλην τὴν αἰγλὴν
τοῦ ἔρωτος, μὲ τὸ ὑψηλὸν της ἀνάστημα,
μὲ τὴν μαγευτικὴν της ὠχρότητα, μὲ τὰ
χαρακτηριστικά της, χαρακτηριστικά Ἐ-
δραίας, κανονικά καὶ λεπτά, μὲ τὸ ὀλίγον
παχὺ πρόσωπόν της, μὲ τὴν βραδεία ὁμι-
λία της, ἀσημένια καὶ γλυκεῖα ὅπως τὸ
βλέμμα της... καὶ ὅσον προσπαθῶ νὰ ἐν-
σαρκώσω τὴν ὁπτασίαν αὐτὴν, τὸ κάμνω
γιὰ νὰ εἰπῶ :

— Σὲ μισῶ !

Ὀνομάζετο Κλοτίδην. Εἰς τὸ φιλικὸ
σπίτι ὅπου συννητήθημεν τὴν ἐγνώριζον
ὡς κυρίαν Δελὸς καὶ ὡς χήραν πλοίαρχου.
Τρόντι, ἐφαίνετο ὅτι εἶχε ταξιδεύσῃ πολὺ.
Ὅταν ὠμιλοῦσε καμμιὰ φορὰ ἔλεγε «ὅταν
ἦμουν εἰς τὸ Ταμπικό»... ἢ «ἐκεῖνη τὴν
ἐποχὴν εἰς τὸν ὄρμον τοῦ Βαλπαράϊζου»...
Ἐκτὸς τούτου τίποτε εἰς τὸ βᾶδιμά της,
εἰς τὴν ὁμιλίαν της δὲν ἐπρόδιδε τὸν
πλάνητα βίον, καὶ τίποτε δὲν μὰς ἔλεγε
τὴν ἀταξίαν καὶ τὴν βίαν τῶν ἀπροόπτων
ταξιδιῶν καὶ τῶν αἰφνυδίων ἀφίξεων.

Ἦτο παρισηνὴ καὶ ἐνδύετο μὲ μεγίστην
χάριν. Ὅταν ἡσθάνετο ὅτι τὴν ἀγαπῶ, ἡ
πρώτη μου σκέψις ἦτο, νὰ ζητήσω νὰ τὴν
νυμφευθῶ. Κάποιος τῆς ὠμίλησε γιὰ ἔμμενα.

Ἀπὸ τὴν ἀπλᾶ—ἀπλᾶ ὅτι δὲν θὰ ξανα-
πανδρευθῇ ποτέ. Ἀπέφευγα ἔκτοτε νὰ τὴν
ἐπανιδῶ, καὶ ἐπειδὴ ὅλος ἦμην γεμάτος
ἀπὸ ἐκείνης, ὁ νοῦς μου ὅλος ἦτον ἀφιε-
ρωμένος εἰς αὐτήν, ἀπεφάσισα νὰ ταξι-
δεύσω. Ἐκάμα τὰς ἐτοιμασίας τοῦ ταξει-
δίου, ὅτε ἕνα πρωί, μέσα ἐπὶ τῷ δωμάτιόν
μου, μεταξὺ τῆς ἀκαταστασίας ἀνθρώπου
ταξιδεύοντος, ἀνοικτῶν κοιθῶν καὶ
ἀνακατωμένων πραγμάτων εἶδα μὲ μεγά-
λην μου ἐκπληξιν τὴν κυρίαν Δελὸς.

— Διατὶ φεύγετε μοῦ εἶπε; διότι μ' ἀ-
γαπᾶτε; Καὶ ἐγὼ ὅς ἀγαπῶ... μόνον (καὶ
ἐδῶ ἡ φωνὴ της ἔτρεμε ὀλίγον) «μόνον
εἶμαι πανδρευμένη». Καὶ μοῦ διηγήθη τὴν
ἱστορίαν της.

Ὁλόκληρον μυθιστόρημα ἔρωτος καὶ ἐγ-
καταλείψεως. Ὁ ἄνθρωπος της ἔπινε καὶ τὴν
ἐδερνε. Ἐχωρίσθησαν ἐπάνω εἰς τὰ τρία
χρόνια. Ἡ οἰκογένειά της, μεγάλης περι-
ωπῆς εἰς τὸ Παρίσι, μετὰ τὸν γάμον της
δὲν ἤθελε νὰ τὴν δεχθῇ πλέον. Ἦτο ἀνε-
ψία τοῦ Ἀρχιεραδίου. Ἡ ἀδελφὴ της,
χήρα ἀνωτέρου ἀξιωματικοῦ, εἶχε νυμ-
φευθῇ ἐκ δευτέρου τὸν ἀρχιερέα τοῦ
δάσους τοῦ Ἁγίου Γερμανοῦ. ὅσον δι'
αὐτήν, ἐπειδὴ εἶχε λάβει καλὴν ἀνατρο-
φὴν, τελείαν καὶ ἐπιμελημένην, εὗρισκε
πόρον ζωῆς. Ἐδίδε μαθήματα κλειδοκυ-
δάλου εἰς πλουσίας οἰκίας, εἰς τὴν ὁδὸν
δ' Ἀντέν, εἰς τὸ προάστειον τοῦ Ἁγίου
Ὀνωρίου καὶ ἐκέρδιζε πολλὰ χρήματα... Ἡ
ἱστορία της ἦτο συγκινητικὴ, ὀλίγον μα-
κροσκελὴς, γεμάτη ἀπὸ τὰς θελκτικὰς ἐ-
παναλήψεις καὶ τὰ ἀτελεύτητα τυχαῖα
συμβάντα, τὰ ὅποια παρακολουθοῦν τὰς
γυναικείας ὁμιλίας. Ἐτοί λοιπόν ἐπὶ πολ-
λὰς ἡμέρας μοῦ διηγεῖτο ἐνοικίασε ἕνα
μικρὸ σπιτάκι, εἰς τὴν πόρον τῆς Αὐ-
τοκρατείας μεταξὺ ὁδῶν ἡσυχῶν, διὰ
τοῦς δύο μας. Ἐνα ἔτος ἐπέρασα ἐκεῖ νὰ
τὴν ἀκούω μόνον, νὰ τὴν βλέπω, χωρὶς νὰ
συλλογιθῶ διόλου τὴν ἐργασίαν μου. Αὐτὴ
μ' ἐστελεῖ εἰς τὸ ἐργαστήριον μου, καὶ

δὲν ἠμπορεῖ νὰ τὴν ἐμποδίσω νὰ ἐπα-
ναλάβῃ τὰ μαθήματά της. Ὅλην τὴν ἡμέ-
ραν εἴμεθα χωρισμένοι καὶ συναντῶμεθα
τὸ ἑσπέρας εἰς τὸ σπιτάκι μας.

Μὲ πόσῃ εὐτυχίᾳ ἐπέστρεψα πίσω καὶ
πόσον ἡμουν ἀνυπόμονος ὅταν ἐδράδυνε
νὰ ἐπιστρέψῃ καὶ πόσον εὐχαριστημένος
ὅταν τὴν εὗρισκα ἐκεῖ πρὶν ἀπὸ ἐμὲ !
Ἀπὸ τὰς ἐκδρομὰς της εἰς τὰς ὁδοὺς τῶν
Παρισίων μοῦ ἔφερε ἄνεση σπάνια, ὥραιας
ἀνθοδέσμας. Κάποτε τὴν ἠνάγκαζα νὰ
δεχθῇ κανένα δῶρον, ἀλλ' αὐτὴ ἔλεγε ὅτι
εἶνε περὶ πλούσια ἀπὸ ἐμένα καὶ φαίνε-
ται νὰ ἐκέρδιζε πολλὰ, διότι ἦτον ἐνδεδυ-
μένη ἀκριβὰ, μὲ μαῦρα πάντοτε, μὲ δε-
λοῦδα, μὲ πλουσίας δαντέλλας, καὶ ὑπὸ
τὴν φαινομενικὴν ἀφέλειαν ὁ ὀφθαλμὸς
μὲ ἐκπληξιν ἀνεκάλυπτε ὅλην τὴν γυναι-
κειαν λεπτότητα, καὶ φυλαρᾶσκεν εἰς
ὅλας τὰς πτυχάς, εἰς ὅλας τὰς ἀποχρώ-
σεις μονοχρόου ὑφάσματος.

Ἐπειτα καὶ τὸ ἐπάγγελμά της δὲν ἦτο
κοπιαστικόν· αἱ μαθήτριά της, θυγατέ-
ρες τραπεζιτῶν, κτηματιῶν, τὴν ἐλά-
ττειον, τὴν ἐσέδοντο· καὶ συχνὰ μοῦ ἐδεί-
κνυε πότε βραχιόλιον, πότε δακτυλίδιον,
τὸ ὅποῖον τῆς ἐδωρίζαν ὡς δῆγμα εὐγνω-
μοσύνης. Ἐκτὸς τῆς ὥρας τῆς ἐργασίας
δὲν ἐχωρίζομεθα ποτέ. Τὴν κυριακὴν, ἐκεῖ-
νη ἐπήγαγε εἰς τὴν ἀδελφὴν της, εἰς τὸν
Ἁγίον Γερμανόν, μὲ τὴν ὁποίαν εἶχεν
συμφιλίωσιν, καὶ τὴν συνώδευα ἕως εἰς
τὸν σταθμόν. Ἐπέστρεψε τὸ βράδι καὶ
πολλάκις συννητῶμεθα εἴτε εἰς κανένα
σταθμόν τοῦ ποταμοῦ εἴτε εἰς τὸ δάσος.
Μοῦ διηγεῖτο τὰ τῆς ἐπισκέψεως, τὴν δρο-
σερὰν ὄψιν τῶν μικρῶν, τὴν οἰκογενεια-
κὴν εὐτυχίαν. Αὐτὸ μὲ ἔκαμε τρελλόν δι'
αὐτήν, ἐστερημένην οἰκογενείας, καὶ ἐδι-
πλασίαζα τὴν ἀγάπην μου, τὴν τρυφερό-
τητα μου, διὰ νὰ τὴν ἀναγκάσω νὰ ἀν-
σμονήσῃ τὴν θέσιν της.

Τί εὐτυχισμένος καιρὸς ἐργασίας καὶ
ἐμπιστοσύνης ! Τίποτε δὲν ὑπώπτευα.

“Ο,τι ἔλεγεν ἦτο τόσον ἀληθές, τόσον φυσικόν! Κάποτε ὠμιλοῦσε διὰ τὰς οἰκίας ὅπου ἐπῆγαινε, διὰ τὰς οἰκογενείας τῶν μαθητῶν της· ἐφεύρισκε τῷ ὄντι πράγματα ἀνύπαρκτα. Καὶ ἐνῶ ἦτο τόσον ἡρεμὸς, ἐνόμιζε τὴν ζωὴν της ὡς μυθιστόρημα. Αἱ χίμαιραι αὗται ἐτάρασσον τὴν εὐτυχίαν μου. καὶ ἀφ’ ἐνὸς μὲν ἐζήτουν νὰ ἀπομονώσω τὸν κόσμον καὶ νὰ ζήσω μόνος με αὐτήν, ἀλλ’ ἐκείνη ἐνδοχολεῖτο διὰ πράγματα ὅλως διόλου ἀδιάφορα. Ἐσυγχώρουν ὅμως εἰς μίαν γυναῖκα, τόσον νέαν καὶ τόσον δυστυχῆ, τὰ παράδοξα ταῦτα, εἰς μίαν γυναῖκα, τῆς ὁποίας ἡ ζωὴ ἦτον μυθιστόρημα ὡς ἐδῶ, μυθιστόρημα θαυδερόν, χωρὶς νὰ φαίνεται πού ἡ λύσις.

Μία μόνη φορὰ τὴν ὑπωπτεύθην, ἡ μᾶλλον προησθάνθην κάτι τι κακόν. Ἐνα βράδυ, μὴ κυριακὴν, δὲν ἤλθε νὰ κοιμηθῇ ἐν τῷ σπίτι. Ἀπελπίσθην· τί νὰ κάμω; Νὰ τρέξω εἰς τὸν Ἅγιον Γερμανόν; Ἰσως θα τὴν ἐνοχοποιούν. Ἐν τούτοις μετὰ φρικτῶν νύκτα, ἐνῶ ἀπεθάρσισα νὰ τὴν ζητήσω, τὴν βλέπω καὶ ἐρχεται, ὡχρὰ ταραγμένη. Ἡ ἀδελφὴ της ἦτον ἀρρωστὴ· ἔμεινε γιὰ νὰ τὴν περιποιηθῇ. Ἐπίστευσα εἰς ὅσα ἔλεγε χωρὶς νὰ ὑποπτεύσω. Ἠργήσε ἄλγιστον, ὁ ὑπάλληλος ἦτον ὀλίγο χωριάτης, τὸ τραῖνον ἔφυγε...

Δύο ἢ τρεῖς φορὰς τὴν ἰδίαν ἐβδομάδα ἐπῆγε νὰ κοιμηθῇ εἰς τὸν Ἅγιον Γερμανόν. Ἐπειτα, ἀφ’ οὗ ἀνελαβε ἡ ἀδελφὴ της, ἐπανέλαβε τὸν ἥσυχον καὶ κανονικὸν βίον. Δυστυχῶς ὕστερα ἀπὸ ἄλγιστον καιρὸν ἠσθένησεν αὐτὴ. Μία ἡμέρα ἐπέστρεψε ἀπὸ τὸ μάθημά της, τρέμουσα, βρεγμένη, με πυρετόν. “Ὅλο αὐτὸ ἐξέσπασε εἰς τὸ σπῆθος καί, καθὼς μοῦ εἶπε ὁ ἰατρός, ἡ ἀσθένεια ἦτον ἀθεράπευτος. Ἀπὸ τὴν στιγμήν αὐτὴν δὲν ἐσυλλογίζομην παρὰ πῶς νὰ κάμω τὸ τέλος της γλυκύτερον. Ἦμην πολὺ λυπημένος, ἦμην τρελλὸς ἀπὸ τὸν καῦμό μου. Καὶ ἠθέλησα νὰ τὴν ἐπαναφέρω εἰς τὴν οἰκογενεὶάν της καί, χωρὶς νὰ τῆς εἶπω τίποτε, ἔγραψα πρῶτα εἰς τὴν ἀδελφὴν της εἰς τὸν Ἅγιον Γερμανόν καὶ ἔτρεξε ὁ ἴδιος εἰς τὸν ἀρχιεραδίδιον, τὸν θεῖον της. Τί ὥρα ἦτον δὲν ἠξεύρω! Αἱ μεγάλαὶ καταστροφαὶ ἀναποδογυρίζουν ἕως τὸ βάθος τὸν ἀνθρωπινόν... Νομίζω ὅτι ἦτο ἔτοιμος νὰ γευματίσῃ ὁ ἀρχιεραδίδιος. Ἦλθεν ἐκπληκτὸς πρὸς ἐμέ, καὶ με ἐδέχθη, εἰς τὸν ἀντιθάλαμον.

— “Αἰ! κύριε, τοῦ εἶπον, εἶνε στιγμή κατὰ τὰς ὁποίας πρέπει νὰ σιωπήσουν ὅλα τὰ μύση.

Ἡ σεβασμία κεφαλὴ τοῦ ἐστράφη πρὸς ἐμέ περισσότερον ἐκπληκτὸς ἀκόμη.

Ἐπανέλαβα.

— Ἡ ἀνεψιά σας πεθαίνει!

— Ἡ ἀνεψιά μου!... ἠπατήθητε, κύριε, δὲν ἔχω ἀνεψιάν!

— “ὦ! ὅς παρακαλῶ, κύριε, ἀπομονώσατε τὰς γελοίας αὐτὰς οἰκογενειακὰς δυσχερεΐδας. Σὰς ὀμιλῶ διὰ τὴν κυρίαν Δελός, τὴν σύζυγον τοῦ πλοιάρχου...

— Δὲν τὴν γνωρίζω τὴν κυρίαν Δελός... Θὰ ἐσυγχύσατε τὰ πράγματα, τέκνον μου, σὰς βεβαίω.

Καὶ ἡσυχῶς με ὤθει πρὸς τὴν θύραν,

ἐκλαμβάνων με ἰσως διὰ τρελλόν. Καὶ τῇ ἀληθείᾳ, θὰ εἶχον πολὺ περιεργὸν ὕψος. “Ὅ,τι ἐμάνθανα ἦτο τόσον ἀπροσδόκητον τόσον ἀπίθανον... Ἐψεύδετο λοιπόν; διατί;... Ἐξαφνα μοῦ ἤλθε μία ἰδέα! ἐπῆγα εἰς τὸ σπῆτι μίαν μαθητρίαν της, περὶ τῆς ὁποίας μοῦ ὠμίλει πάντοτε τὴν κορὴν ἐνὸς τραπεζίτου πολὺ γνωστοῦ.

Ἐρωτῶ τὸν ὑπηρέτην: ἡ κυρία Δελός; — Δὲν εἶνε ἐδῶ.

— Ναί, τὸ ξεύρω... Ἀλλὰ δίδει μαθήματα εἰς τὰς θυγατέρας τοῦ κυρίου σου;

— Δὲν ἔχωμε κορίτσια καὶ οὔτε πιάνο. Τί θέλετε νὰ μοῦ εἰπῆτε;

Καὶ μοῦ ἐκλείσε τὴ θύρα κατὰ πρόσωπον!

Δὲν εἶχα ἀνάγκην νὰ ὑπάγω καὶ εἰς ἄλλο μέρος. Ἦμην βεβαιότατος ὅτι τὰ ἴδια θὰ μοῦ ἀπῆντων, ὅτι ἐπίσης θὰ εὑρίσκα ἀπογοήτευσιν. “Ὅταν ἐπέστρεψα εἰς τὸ σπῆτι, μοῦ ἔδωσαν τὴν ἀπάντησιν ἀπὸ τὸν Ἅγιον Γερμανόν. “Ἠξευρα τί θὰ ἔγραφε· ὁ ἀρχιεπίσκοπος δὲν ἐγνώριζε τὴν κυρίαν Δελός. Ἐπειτα, οὔτε νυμφευμένος ἦτον καὶ οὔτε εἶχε παιδιὰ.

Λοιπόν, μὰ τοῖς, ἐπὶ πέντε χρόνια ὅ,τι μοῦ ἔλεγε ἦτον ψέμματα! Ἡ ζήλια με κατέτρωγε, ἐπῆγαινε ἐρχομένη ὅταν δεμονισμένος εἰς τὸ δωμάτιον ὅπου αὐτὴ ἐξέπνεε. Καὶ ὅλαι αἱ ἐρωτήσεις, αἱ ὁποῖαι ἐστριφογυρίζαν μέσα εἰς τὸν νοῦν μου, ἔπασαν μαγευμένοι ἐπάνω εἰς τὸ κρεββάτι της.

— Τί ἐπῆγαινε νὰ κάμῃς τῆς κυριακῆς εἰς τὸν Ἅγιον Γερμανόν;... Ποῦ ἐπερνοῦσες τῆς ἡμέρας σου;... Ποῦ ἐκοιμῶσουν τὴν νύκτα;... Ἐλα, ἀπάντησε...

Καὶ ἔγερνα ἐπάνω της, ζητῶν εἰς τὸ βάθος τῶν ὠραίων καὶ ὑπερῃφάνων ἐκείνων ὀφθαλμῶν, τὰς ἀπαντήσεις, τὰς ὁποίας ἐπερίμενα με ἁγωνίαν...

Ἐμεινεν ἄφωνος, ἀναίσθητος.

Ἡ λύσσα με ἐπῆρε πάλιν.

— “Δὲν ἐδίδες λοιπόν μαθήματα; παντοῦ ἐπῆγα... κανεὶς δὲν σὲ ξέρει... Καὶ ἡ δαντέλλαίς καὶ τὰ χρήματα καὶ τὰ κοσμήματα;... Μοῦ ἔρριξε μὴ ματιὰ ἀγρίας θάψης καὶ αὐτὸ ἦτον ὅλο ὄλο... Ἀληθεῖα ἐπρεπε νὰ τὴν λυπηθῶ, νὰ τὴν ἀφήσω νὰ πεθάνῃ ἥσυχά. Ἀλλὰ τὴν ἀγαποῦσα πολὺ καὶ ἡ ζήλια ἦτον πειθὺν ἀπὸ τὸν οἶκτον. Ἐξηκαλούθησα.

— Με ἠπάτας λοιπόν πέντε χρόνια... Ἐψεύδετο κάθε ἡμέραν, κάθε ὥραν. Ἐγνώριζες ὅλην τὴν ζωὴν μου, καὶ ἐγὼ δὲν ἠξευρα τίποτε ἀπὸ τὴν ἰδικήν σου. Τίποτε. Τίποτε, οὔτε τὸ ὄνομά σου· γιατί δὲν εἶνε ἰδικό σου, ναί, δὲν εἶνε ἰδικό σου τὸ ὄνομα ποῦ ἔχεις... “ὦ! ψεύτρα, ψεύτρα! Ἀκούς νὰ πεθάνῃ καὶ νὰ μὴν ἠξεύρω τί ὄνομα νὰ τῆς πῶ! Πές, λοιπόν, ποῖα εἶσαι; Πές μου λοιπόν! Μίλησε μὴ λέξῃ!

Κρῖμα! ἀντὶ νὰ μοῦ ἀποκριθῇ, ἔστρεψε τὸ κεφάλι της πρὸς τὸν τοῖχον ὡς νὰ ἐφοβεῖτο μήπως τὸ τελευταῖον της βλεμματό μου ἔλεγε τὸ μυστικόν της... Καὶ... ἀπέθανεν ἡ πτωχή.

Ἀπέθανε κρυπτομένη, ψεύτρα ἕως τὴν τελευταίαν της στιγμήν.

(Κατὰ τὸν Alphonse Daudet)

ΦΑΚ.

Ἐνθυμοῦμαι ὅτε ἐν βαθείᾳ νυκτὶ ἠγρύπνουν, κύπτων πρὸ τῆς μικρᾶς τραπέζης μου καὶ γράφων. Εἰς τὰς ἀτάκτως καταλείμμενας αὐτὰς σελίδας ἐπανερχομαι ἐνίοτε, καὶ τότε ἀναπαρίσταται ἡ γλυκεῖα ἀφαιρέσις, διὰ τῆς ὁποίας μετεφερόμην εἰς κόσμους ὀνείρων καὶ ἀπειρου ἀπολαύσεως. Τώρα, συνδέεται ἡ ζωὴ μου με ἐν ὄνομα. Καὶ εἰς τὸ ὄνομα αὐτὸ μόνον, ἀνευρίσκω ὅλα τὰ θέληντρα τῶν θεῶν ἐκείνων στιγμῶν. Τώρα, τανύει τὰς πτέρυγας ἡ φαντασία καὶ ποθεῖ τὴν ἀνατολήν μακροῦ καὶ ἀνεσπέρου ὀρίζοντος, τὸν ὁποῖον πληροὶ ἡ φήμη, καὶ εἰς τὸ ἀνώτατον σημεῖον τοῦ ὁποίου διακρίνω τὴν κόλακα τῆς καρδίας δόξαν. “Α, ἡ καρδία ποθεῖ, ποθεῖ πάντοτε. Ὡσεὶ ἡ ἐκ τῆς ἐρωτος εὐτυχία, ἡ τόσον ἀπειρος καὶ μελιχρὰ, ἐπιβάλλει εἰς τὴν ὑπαρξίν τοῦ ἀνθρώπου νέαν τροφήν, νέον πάθος, ὅπερ ἀδυνατεῖ νὰ ἀποβάλῃ καὶ τὸ ὁποῖον ἐπιζητῇ καὶ αὐτοῦ τοῦ ἐρωτος. Ἀλλ’ ἐπιζητῇ δι’ αὐτοῦ πάλιν. Δὲν ὑπνώττει ἐντὸς τῶν ἐρρῶθμων στροφῶν τοῦ ποιητοῦ ἡ ἄλλοτε ἐρασμία αὐτοῦ ὑπαρξίς, ἡ ἀπῆλκτος μυρίων τοῦ αἰσθημάτων; Δὲν ἀνευρίσκει εἰς αὐτὰς ἀτελεύτητα θέληντρα; Δὲν φεύγει πρὸς στιγμὴν αὐτὰς, ὅπως ἐπανεῖλθε καὶ πάλιν, εὐδαίμων σχεδόν, ἀπομονῶν, ἀναζών ἐν τῇ ἀνελαίξει ὅλην ἐκείνην τῶν σεβθέντων ποθῶν καὶ τῆς ἐπιζητουμένης ἡδονῆς, ἐν τῷ ἀορίστῳ καὶ ἀγνώστῳ τοῦ βίου μέλλοντι;

Θέλω ἡ αὐρα τῆς δόξης, ἥτις θα ἐδρόσιζε τὴν ζωὴν μου, νὰ φθάνῃ μέχρις αὐτῆς τῆς Δωρας καὶ συγκινῆται καὶ αὐτὴ ὡς θα συνεκινούμην καὶ ἐγὼ. Τί ἄλλο εὐαρεστότερον τῆς διυνεκοῦς συγκινήσεως, τῶν αἰωνίων παλμῶν;

Φαντάσθητι μίαν ἐσπέραν. Τὸ πλῆθος ἀναμένον, ἀθρόον παντοῦ, εἰς τὰ ἐδῶλια, ἐντὸς τῶν θεωρείων, ἀνα τὸ ὑπερῶν. Χίλιοι λαμπτήρες, ἐκχέοντες ζωφρὰν τὴν λάμψιν τῶν, τείνουσιν ὥσεὶ νὰ λαμπρύνωσιν ἐπὶ μᾶλλον τὴν νύκτα ἐκείνην. Ἐπὶ τῶν προσώπων πάντων ἀναγινώσκονται χίλια συναισθηματα, τῶν ὁποίων εἰς μόνος, κεκρυμμένος ἐκεῖ, παρακολουθεῖ πᾶσαν μεταβολήν, ἀγωνίαν, με καρδίαν παλλουσαν ἰσχυρῶς. Ὅλην τοῦ ἡ ζωὴ καὶ ἡ ὑπαρξίς συγκεντρύνονται, τὴν στιγμήν ἐκείνην, ἐκεῖ. Δὲν ὑπάρχει τότε τίποτε ἄλλο οἱ αὐτοὺς ἐν τῷ κοσμῷ. Ὅλον ἐκεῖνο τὸ χρονικὸν διάστημα ὅσο ἡ τριῶν ὥρων, ζῇ ἐν ἀδιακόπῳ μέθῃ, ἐν συνεχεῖ πυρετῷ. Φοβεῖται... Νομίζει ὅτι ἡ καρδία τοῦ ἐκφεύγει τοῦ στήθους... Θέλει ἐνίοτε νὰ φύγῃ μακρὰν καὶ μὴ παραστῇ εἰς τὸ τέλος. Νὰ ἀκούσῃ ἔπειτα παρ’ ἄλλων, ὅ,τι θὰ ἤκουεν ἐκεῖ μάρτυς αὐτόπτης, διότι νομίζει ὅτι δὲν θὰ ἀνθέξῃ εἰς τόσον χάράν, εἰς τὴν ἀποτυχίαν. Τόσων ὀφθαλμῶν ἡ λάμψις ἐπ’ αὐτοῦ θὰ τὸν κατέκαie καὶ θὰ τοῦ ἀφήρῃ τὴν ὀλίγην ἀκόμην καὶ εὐθραυστον ζωὴν του.

Καὶ βραδεῖα, μοιραίως, καὶ ἐκεῖ ἀκόμη, καταφθάνει ἡ συνήθης αὐτοῦ μελαγχολία. Διατί νὰ ἐπιζητήσῃ τὸν θόρυβον ὅλον